

[Poul Hartling.]

I forbindelse med disse tanker, som har med indkomstpøolitik at gøre, skal det nævnes, at pristalsordningen bør ændres, således at tilfældige forskydninger kan undgås. En sikring for lønmodtagerne imod en prisudhuling er berettiget, men formen bør overvejes. Vi opfordrer også til, at udvalget til undersøgelse af inflationens årsager fremlægger sine resultater snarest.

Jeg skal ikke nøjere gå i enkeltheder med disse tanker, jeg vil blot nævne dem. Jeg tror, at den ærede ordfører for det radikale venstre vil fremsætte udførligere bemærkninger om spørgsmål i forbindelse med indkomstpøolitikken, og efter de samtaler, som vi har ført med det radikale venstre, er det fremgået, at de to partier har et fælles syn på disse spørgsmål.

Når vi i øvrigt skal overveje den kommende samlings opgaver, må det stå for os som et mål at frigøre og styrke det private erhvervsliv. Ikke for at lægge mindre vægt på de offentlige opgaver, men netop for at muliggøre løsningen af de nødvendige opgaver. Skal vi nå frem til en løsning af boligspørgsmålet, kunne fremskaffe universiteter, sørge for byggeri af hospitaler og plejehjem, så vi virkelig kan sikre så god en hjælp som muligt, må vi have en stærkt forøget produktion, for alt dette skaffes af arbejde og ikke af politiske bevillinger. Men produktionsforøgelse forudsætter investering, og investering forudsætter opsparring. Skal vi styrke opsparringen, må vi først og fremmest bremse inflationen, pengeforringelsen. Derfor er det en liberal og inflationshemmende politik, der alene gør det muligt at løse alle de påtrængende offentlige opgaver.

Jeg har prøvet at skitsere lidt af det, som vi vil lægge vægt på. Som nævnt har regeringen ikke i sin åbningstale løftet sløret for, hvad den vil. Men i regeringsbladet *Aktuelt* har man ført en kampagne imod de afskrivningsregler, der gælder for erhvervslivet. De fremstilles som skattebegunstigelser og med så stærke overdrivelser, at man nok må spørge regeringen, hvad dens mening er. I *Aktuelt* for 12. oktober hedder det i den ledende artikel, at afskrivningsreglerne koster statskassen 4-5 milliarder kr. om året. Dagen efter stod der i det samme blad en artikel af LOs sekretær

Thomas Nielsen, hvori det bl. a. hed, at hvis man effektiviserede afskrivningsreglerne, hvad det så ellers skal betyde, kunne man undlade at skaffe staten nye indtægter på anden måde. Nu er der ingen, der kan have noget imod en undersøgelse af reglerne, og kan man på en fornuftig måde fjerne misbrug, er venstre selvfølgelig ikke modstander af det.

Også bestemmelserne om henlæggelser til investeringsfunds vil vi gerne være med til at se på. Der er ingen tvivl om, at disse regler, både afskrivningsreglerne og investeringsfundsreglerne, har været til gavn for vort erhvervsliv og har hjulpet os til den vækst i beskæftigelsen, som vi alle er så tilfreds med. Men et så unuanceret bombardement imod afskrivningsreglerne, som vi i de senere dage har set i regeringsbladet, netop mens vi overvejer en åbningstale, der i øvrigt intet røber om, hvad regeringen vil bringe i anvendelse, må gøre det nødvendigt, at vi her i folketinget får at vide, om den højtærede statsminister og den højtærede finansminister er enige med *Aktuelt* og med LOs sekretær. Er de enige med bladet i beløbet de 4-5 milliarder, er de enige med bladet i den betragtning, at dette kolossale beløb undrages statskassen, er de enige med LOs sekretær i, at den såkaldte effektivisering af disse regler kan træde i stedet for andre metoder til at skaffe staten indtægter?

Blandt samlingsens konkrete problemer står for mig boligproblemet i første række. Jeg skal lade være med at ride det op her. Et udvalg er i gang med arbejdet, og det er ikke stedet her at gribe forstyrrende ind i det. Men jeg udtrykker et håb om, at vi må nå en løsning. Ikke blot et lapperi, men en virkelig løsning, og ikke af den art, at problemet bliver hængende over os i mange år endnu. Jeg så gerne et bredt forlig om dette spørgsmål. Mangelen på bolig og begrænsningen af flyttemuligheder giver så alvorlige menneskelige og familiemæssige vanskeligheder, at vi bør nå en løsning, selv om den så ikke blev helt efter de meninger og fordomme, vi er udrustet med i de forskellige partier i øjeblikket.

Ved afslutningsdebatten i juni pegede jeg på, at venstre så det som en opgave at formidle et liberalt samarbejde. Jeg tillader mig at citere mig selv fra den 3. juni 1965,